HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

28 octombrie 2020*

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de declarare a nulității – Marca Uniunii Europene verbală TARGET VENTURES – Cauză de nulitate absolută – Rea-credință – Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”

În cauza T-273/19,

Target Ventures Group Ltd, cu sediul în Road Town (Insulele Virgine Britanice), reprezentată de T. Dolde și P. Homann, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de P. Sipos și V. Ruzek, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

Target Partners GmbH, cu sediul în München (Germania), reprezentată de A. Klett și C. Mikyska, avocați,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 4 februarie 2019 (cauza R 1684/2017-2) privind o procedură de declarare a nulității între Target Ventures Group și Target Partners,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii A. M. Collins, președinte, și V. Kreuschitz și doamna G. Steinfatt (raportoare), judecători,

grefier: doamna R. Ūkelytė, administratoare,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 24 aprilie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 19 iulie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns depus de intervenientă la grefa Tribunalului la 17 iulie 2019,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere măsura de organizare a procedurii din 3 decembrie 2019 și răspunsul reclamantei depus la grefa Tribunalului la 10 decembrie 2019,

în urma ședinței din 26 iunie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Intervenienta, Target Partners GmbH, cu sediul în München (Germania), este un fond cu capital de risc. Începând din anul 2002, ea este titulara, printre altele, a numelui de domeniu „targetventures.com” și, începând din anul 2009, a numelui de domeniu „targetventures.de”. Totuși, conținutul site-urilor internet înregistrate sub aceste nume de domeniu nu s-a referit niciodată decât la TARGET PARTNERS, care este semnul sub care intervenienta își oferă serviciile. Astfel, aceste site-uri nu au făcut decât să redirecționeze către site-ul oficial al intervenientei, „www.targetpartners.de”, respectiv au afișat conținutul acestuia din urmă.

2 Reclamanta, Target Ventures Group Ltd, cu sediul în Road Town (Insulele Virgine Britanice), susține că este de asemenea un fond cu capital de risc. Ea pretinde că acționează sub semnul TARGET VENTURES pe piața rusească a capitalului de risc începând din anul 2012 și pe piața Uniunii Europene începând cel puțin de la 8 martie 2013. Între 23 decembrie 2013 și 18 decembrie 2014 ar fi furnizat servicii financiare și monetare sub același semn unui număr de cinci întreprinderi stabilite în Uniune. În contrapartida aportului său financiar, ea ar fi dobândit, în numele propriilor investitori, participații în aceste întreprinderi. Mai multe site-uri internet specializate, precum și site-urile internet ale întreprinderilor menționate ar fi făcut dovada acestor investiții.

3 Doi asociați ai reclamantei sau ai unui terț care acționează sub numele de TARGET VENTURES, precum și un reprezentant al intervenientei au asistat la o renumită conferință în sectorul investițiilor, care a avut loc în 13 și 14 noiembrie 2014 la Londra (Regatul Unit). La 13 noiembrie 2014, reprezentantul unei întreprinderi nou-înființate aflate în căutare de investitori a trimis două e-mailuri acestor trei persoane, concomitent, adresându-li-se cu prenumele. Adresele lor electronice, care se încheiau cu @targetpartners.de și, respectiv, cu @targetventures.ru, erau vizibile.

4 La 27 ianuarie 2015, intervenienta a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)]. Marca a cărei înregistrare s-a solicitat este semnul verbal TARGET VENTURES (denumit în continuare „marca contestată”).

5 Serviciile pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasele 35 și 36 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

– clasa 35: „Publicitate, managementul afacerilor, gestiunea afacerilor comerciale, consultanță în afaceri, lucrări de birou”;

– clasa 36: „Afaceri financiare, afaceri monetare; cu excepția sistemelor de plată și a sistemelor de comunicații electronice în legătură cu plățile sau ordinele de plată.”

6 Cererea de înregistrare a mărcii a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 33/2015 din 18 februarie 2015. Marca contestată a fost înregistrată, la 28 mai 2015, sub numărul 13685565.

7 Avertizată prin e-mailul din 7 iulie 2015 trimis de un client care ar fi confundat-o cu reclamanta, care organiza, la 16 iulie 2016, la Berlin (Germania), un eveniment publicitar, intervenienta i-a adresat acesteia o scrisoare de încetare și de abținere, urmată de o cerere de somație provizorie la Landgericht Berlin (Tribunalul Regional din Berlin, Germania), de care s-a desistat ca urmare a rezervelor exprimate de președintele completului de judecată competent.

8 La 13 iulie 2015, reclamanta a introdus o cerere de declarare a nulității împotriva mărcii contestate, în conformitate cu articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001], pentru toate serviciile menționate la punctul 5 de mai sus.

9 La 25 mai 2017, divizia de anulare a respins cererea de declarare a nulității în totalitate.

10 La 28 iulie 2017, reclamanta a introdus la EUIPO o cale de atac împotriva deciziei diviziei de anulare, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 66-71 din Regulamentul 2017/1001).

11 Prin decizia din 4 februarie 2019 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a doua de recurs a EUIPO a respins calea de atac formulată de reclamantă, reținând că aceasta nu dovedise reaua-credință a intervenientei la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

12 Pentru a ajunge la această concluzie, în primul rând, camera de recurs a apreciat că, în măsura în care o cerere de declarare a nulității întemeiată pe motivul absolut de nulitate prevăzut la articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 2017/1001 poate fi introdusă de orice persoană fizică sau juridică, reclamanta nu avea nevoie să dovedească interesul juridic de a introduce o acțiune, astfel încât nu prezintă importanță faptul că documentele prezentate de aceasta din urmă nu au permis să se stabilească cine a acționat efectiv sub semnul TARGET VENTURES.

13 În al doilea rând, camera de recurs a confirmat concluziile diviziei de anulare potrivit cărora reclamanta nu a dovedit că serviciile oferite în Uniune de ea sau de către un terț care acționează sub semnul TARGET VENTURES erau cunoscute de intervenientă. Reclamanta nu ar fi demonstrat nici că intervenienta era prezumată să cunoască activitățile sale. Utilizarea semnului TARGET VENTURES în Europa de către reclamantă sau de către un terț nu ar fi fost de o asemenea amploare încât să se poată presupune în mod rezonabil că acest semn era bine cunoscut sau recunoscut de publicul și de concurenții vizați la momentul la care s-a solicitat înregistrarea mărcii contestate. Din cauza duratei relativ scurte a utilizării semnului TARGET VENTURES în Europa înainte de 27 ianuarie 2015, reclamanta ar fi trebuit să dovedească o intensitate puternică a utilizării sau cel puțin o acoperire mediatică largă a activităților sale. Or, potrivit camerei de recurs, asemenea elemente lipsesc, astfel încât nu se poate prezuma că intervenienta avea, sau cel puțin ar fi trebuit să aibă, cunoștință despre activitățile comerciale realizate prin utilizarea semnului TARGET VENTURES de către reclamantă sau de către o societate terță. În consecință, camera de recurs a apreciat că una dintre condițiile impuse la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 nu era îndeplinită, astfel încât cererea de declarare a nulității trebuia respinsă.

14 În al treilea rând, camera de recurs a apreciat că, presupunând chiar că reclamanta ar fi făcut dovada că intervenienta știa sau ar fi trebuit să știe că ea sau un terț au utilizat semnul TARGET VENTURES înainte de data depunerii mărcii contestate, ea nu a demonstrat că intervenienta nu a avut niciodată

intenția de a utiliza această marcă, ci avea doar intenția de a împiedica reclamanta să intre pe piața europeană. Dimpotrivă, elementele de probă prezentate de intervenientă ar demonstra că aceasta avea un interes comercial legitim de a obține înregistrarea mărcii contestate.

15 Problema dacă utilizarea de către intervenientă a numelor de domeniu menționate la punctul 1 de mai sus era creatoare de drepturi anterioare asupra semnului TARGET VENTURES ar fi lipsită de relevanță întrucât ar fi suficient ca înregistrarea mărcii contestate să fi urmărit un motiv comercial legitim. În acest cadru, camera de recurs a observat că din elementele de probă prezentate de intervenientă reieșea că aceasta a făcut „o anumită utilizare a semnului [în discuție] înainte de cererea sa [de înregistrare] a mărcii contestate".

16 Astfel, potrivit camerei de recurs, nu este exclus ca intervenienta să fi depus marca contestată fie pentru că dorea să extindă utilizarea semnului TARGET VENTURES, fie pentru că urmărea să „își protejeze clienții de o eventuală confuzie", precum cea care ar fi ilustrată prin e-mailul din 7 iulie 2015 (a se vedea punctul 7 de mai sus). Deși acest e-mail a fost trimis după data de depunere a mărcii contestate, el ar demonstra că cel puțin un client a stabilit o legătură între semnul TARGET VENTURES și intervenientă. În speță, logica comercială din spatele depunerii mărcii contestate ar fi fost voința legitimă a intervenientei de a-și proteja numele distinctiv TARGET însoțit de descrierea serviciilor sale cu capital de risc VENTURES, în plus față de marca sa TARGET PARTNERS, pentru a evita orice confuzie în percepția clienților săi.

Concluziile părților

17 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor efectuate în cadrul procedurii în fața diviziei de anulare și a Camerei a doua de recurs a EUIPO.

18 EUIPO solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

19 Intervenienta solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii și confirmarea deciziei atacate;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

20 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive, întemeiate pe încălcarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și, respectiv, a articolului 75 din același regulament (devenit articolul 94 din Regulamentul nr. 2017/1001).

21 În susținerea primului motiv, reclamanta arată în esență că, pe de o parte, în aprecierea cunoașterii prealabile de către intervenientă a utilizării semnului TARGET VENTURES de către reclamantă pentru serviciile sale cu capital de risc, camera de recurs a săvârșit erori. Potrivit reclamantei, intervenienta ar fi trebuit cel puțin să știe că reclamanta utiliza semnul TARGET VENTURES pe

teritoriul Uniunii și în afara acestuia, *primo*, ca urmare a primirii celor două e-mailuri cu ocazia conferinței specializate în materie de investiții (a se vedea punctul 3 de mai sus) și, *secundo*, întrucât, la data depunerii mărcii contestate, reclamanta utilizase deja în mod intens acest semn pentru servicii cu capital de risc în afara Uniunii și începuse de mai mult de un an să îl utilizeze și pe teritoriul Uniunii. Reclamanta, acționând sub semnul TARGET VENTURES, ar fi fost, prin urmare, cunoscută deja în calitate de actor major în sectorul capitalului de risc.

22 Pe de altă parte, intervenienta nu ar fi utilizat niciodată acest semn pentru a desemna originea comercială a serviciilor sale și nici nu ar fi avut intenția de a face acest lucru. Intenția sa la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate ar fi fost mai curând să o utilizeze în alte scopuri, în special pentru a-și consolida sau proteja marca TARGET PARTNERS, sau pentru a împiedica terții în general și/sau reclamanta în special să utilizeze semnul TARGET VENTURES pentru motivul că aceste semne ar putea da naștere unei confuzii. Or, faptul că intervenienta deține un nume de domeniu „targetventures.com” începând din anul 2002 nu poate susține afirmația că există un interes legitim de a înregistra marca contestată treisprezece ani mai târziu, în special ținând seama de faptul că acest nume de domeniu nu ar fi fost utilizat niciodată, ci ar fi redirecționat cel mult către site-ul de internet „www.targetpartners.de”. O astfel de redirecționare ar putea fi calificată cu dificultate drept „o anumită utilizare”. Camera de recurs nu ar fi evaluat în mod corect nici cronologia evenimentelor. Prin urmare, camera de recurs ar fi concluzionat în mod eronat, în cadrul aprecierii sale globale a împrejurărilor speței, că intervenienta nu acționase cu rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate.

23 EUIPO și intervenienta consideră în esență că reclamanta nu a demonstrat că intervenienta știa sau trebuia să știe la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate că reclamanta utiliza pe piața Uniunii semnul TARGET VENTURES pentru serviciile în cauză. În orice caz, utilizarea acestui semn de către intervenientă, indiferent dacă înainte sau după înregistrarea sa ca marcă a Uniunii Europene, ar dovedi că această înregistrare era motivată de un interes comercial legitim.

24 Cu titlu introductiv, trebuie precizat că, deși în decizia atacată camera de recurs a aplicat *ratione temporis* dispozițiile Regulamentului 2017/1001 și ținând seama de data introducerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, care este determinantă pentru identificarea dreptului material aplicabil în ceea ce privește cererile de declarare a nulității [Hotărârea din 29 noiembrie 2018, Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO, C-340/17 P, nepublicată, EU:C:2018:965 punctul 2, și Hotărârea din 23 aprilie 2020, Gugler France/Gugler și EUIPO, C-736/18 P, nepublicată, EU:C:2020:308, punctul 3, și jurisprudența citată], prezentul litigiu este reglementat de dispozițiile materiale ale Regulamentului nr. 207/2009 și că, în aceste condiții, trimiterile la Regulamentul 2017/1001 trebuie înțelese, în ceea ce privește normele de fond, ca vizând dispozițiile cu un conținut identic din Regulamentul nr. 207/2009, fără ca aceasta să afecteze legalitatea deciziei atacate. Potrivit articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, se declară nulitatea mărcii Uniunii Europene ca urmare a unei cereri depuse la EUIPO sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

25 Deși, conform sensului său obișnuit în limbajul curent, noțiunea de „rea-credință” presupune prezența unei stări de spirit sau a unei intenții necinstite, această noțiune trebuie de asemenea să fie înțeleasă în contextul dreptului mărcilor, care este cel al comerțului. În această privință, Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), Regulamentul nr. 207/2009 și Regulamentul 2017/1001, adoptate succesiv, urmăresc același obiectiv, și anume instituirea și funcționarea pieței interne. Normele privind marca Uniunii Europene urmăresc în special să contribuie la sistemul de concurență nedenaturată în Uniune, în care fiecare întreprindere trebuie, pentru a-și fideliza clientela prin calitatea produselor sau a serviciilor sale, să fie în măsură să își înregistreze ca mărci semne care permit consumatorului să distingă, fără posibilitate de confuzie, aceste produse sau aceste servicii de cele care au o altă

proveniență (a se vedea Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 45 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 29 ianuarie 2020, Sky și alții, C-371/18, EU:C:2020:45, punctul 74).

26 Prin urmare, cauza de nulitate absolută prevăzută la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 se aplică atunci când reiese din indicii pertinente și concordante că titularul unei mărci a Uniunii Europene a introdus cererea de înregistrare a acestei mărci nu în scopul de a participa în mod loial la concurență, ci cu intenția de a aduce atingere, într-un mod neconform cu uzanțele loiale, intereselor unor terți sau cu intenția de a obține, chiar fără să vizeze îndeosebi un terț, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci, în special de funcția esențială de indicare a originii, amintită la punctul precedent (Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 46, și Hotărârea din 29 ianuarie 2020, Sky și alții, C-371/18, EU:C:2020:45, punctul 75).

27 În primul rând, precizând, la punctul 19 din decizia atacată, că reaua-credință implică un comportament care se îndepărtează de la principiile recunoscute unui comportament etic sau de la uzanțe loiale în domeniul industrial sau comercial și presupune o intenție necinstită sau orice alt motiv prejudiciabil, camera de recurs a interpretat noțiunea de rea-credință într-un mod prea restrictiv. Astfel, rezultă din jurisprudența citată la punctele 25 și 26 de mai sus că intenția de a obține, chiar fără a viza un anumit terț, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci, în special de funcția esențială de indicare a originii, poate fi suficientă pentru a reține reaua-credință a solicitantului mărcii.

28 Prin urmare, dacă nu este necesar pentru calificarea relei-credințe ca titularul mărcii contestate să fi vizat la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii un anumit terț, nu este indispensabil nici ca acesta să fi avut cunoștință de utilizarea semnului în cauză de către un terț. În fapt, dacă titularul mărcii contestate ar avea cunoștință de aceasta, cererea sa ar viza în mod necesar terțul respectiv.

29 Prin urmare, concluzionând în esență, la punctele 31 și 32 din decizia atacată, că lipsa dovezii unei cunoașteri reale sau prezumate a utilizării anterioare a semnului în cauză este suficientă pentru a respinge cererea de declarare a nulității în discuție, camera de recurs a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009.

30 În al doilea rând, astfel cum Curtea a constatat la finalul analizei sale de la punctele 48-55 din Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO (C-104/18 P, EU:C:2019:724), rezultă numai din interpretarea furnizată de Curte în Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), în special la punctul 53 din aceasta, că, atunci când se stabilește că o utilizare de către un terț a unui semn identic sau similar pentru produse sau servicii identice sau similare există și putea conduce la confuzie, este necesar să se analizeze, în contextul aprecierii globale a împrejurărilor pertinente ale speței, dacă solicitantul mărcii contestate avea cunoștință de această împrejurare. Or, utilizarea anterioară a semnului în cauză de către un terț nu este o condiție impusă de articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctele 51, 52, 69 și 70). În consecință, cunoașterea de către titularul mărcii contestate a utilizării anterioare a acestui semn de către un terț sau problema dacă acest titular ar fi trebuit să aibă cunoștință despre o astfel de utilizare anterioară a semnului în cauză de către un terț nu este decât unul dintre factorii pertinenți care trebuie luați în considerare.

31 De asemenea, Tribunalul a avut ocazia să precizeze că, întrucât diferiții factori rezultați din jurisprudență nu sunt decât ilustrări dintr-un ansamblu de elemente care pot fi luate în considerare pentru a se pronunța cu privire la eventuala rea-credință a solicitantului înregistrării mărcii la momentul depunerii cererii de înregistrare [Hotărârea din 14 februarie 2019, Mouldpro/EUIPO –

Wenz Kunststoff (MOULDPRO), T-796/17, nepublicată, EU:T:2019:88, punctul 83], lipsa unuia dintre acești factori nu se opune în mod necesar, potrivit împrejurărilor proprii ale speței, constatării relei-credințe a solicitantului [a se vedea Hotărârea din 23 mai 2019, Holzer y Cia/EUIPO – Annco (ANN TAYLOR și AT ANN TAYLOR), T-3/18 și T-4/18, EU:T:2019:357, punctul 52 și jurisprudența citată].

32 În consecință, la punctul 20 din decizia atacată, camera de recurs a arătat în mod eronat că, pentru aprecierea existenței unei rele-credințe, criteriile enumerate la punctul 53 din Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), „trebuie luate în considerare”, neținând astfel suficient seama de ansamblul împrejurărilor speței.

33 În al treilea rând, intenția solicitantului unei mărci este un element subiectiv care trebuie însă determinat în mod obiectiv de autoritățile administrative și judiciare competente. În consecință, orice afirmație privind reaua-credință trebuie apreciată în mod global, ținând seama de ansamblul împrejurărilor de fapt pertinente în speță. Numai în acest mod afirmația privind reaua-credință poate fi apreciată în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctul 47 și jurisprudența citată).

34 La punctele 48-55 din Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO (C-104/18 P, EU:C:2019:724), Curtea a precizat de asemenea că factorii pe care îi stabilise în Hotărârea din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), în vederea determinării existenței relei-credințe erau strâns legați de împrejurările cauzei și că puteau exista și alte situații în care cererea de înregistrare a unei mărci era susceptibilă să fie considerată ca fiind introdusă cu rea-credință (a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 23 mai 2019, ANN TAYLOR și AT ANN TAYLOR, T-3/18 și T-4/18, EU:T:2019:357, punctul 52 și jurisprudența citată).

35 În ceea ce privește mai exact aspectul dacă intervenienta a solicitat înregistrarea mărcii contestate fără a avea intenția de a o utiliza în scopuri care țin de funcțiile unei mărci, în special de funcția esențială de indicare a originii (a se vedea punctele 25 și 26 de mai sus), rezultă din cuprinsul punctelor 76 și 77 din Hotărârea din 29 ianuarie 2020, Sky și alții (C-371/18, EU:C:2020:45), că, deși solicitantul unei mărci nu este obligat să indice și nici măcar să cunoască cu precizie la data depunerii cererii sale de înregistrare sau a examinării ei utilizarea pe care o va conferi mărcii solicitate și dispune de un termen de cinci ani pentru a începe o utilizare efectivă, conformă cu funcția esențială a acestei mărci, înregistrarea unei mărci fără ca solicitantul să aibă vreo intenție de a o utiliza pentru produsele și serviciile vizate de această înregistrare poate constitui rea-credință din moment ce, în raport cu obiectivele urmărite de Regulamentul nr. 207/2009, cererea de înregistrare a mărcii este lipsită de justificare. O astfel de rea-credință nu poate fi însă constatată decât dacă există indicii obiective, pertinente și concordante de natură să facă dovada că la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii în cauză solicitantul acesteia avea intenția fie să aducă atingere intereselor unor terți într-un mod care nu este conform cu practicile loiale, fie să obțină, chiar fără a viza un terț în special, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci.

36 În speță, reiese din indicii obiective pertinente și concordante că intenția intervenientei la data depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate nu era să o utilizeze în scopuri care țin de funcțiile unei mărci.

37 În primul rând, la punctul 37 din decizia atacată se indică faptul că nu se poate exclude că intervenienta urmărea să își protejeze clienții de o eventuală confuzie între semnele TARGET PARTNERS și TARGET VENTURES și că logica comercială din spatele depunerii mărcii contestate era voința legitimă a intervenientei de a-și proteja denumirea distinctivă (TARGET) însoțită de descrierea serviciilor sale cu capital de risc (VENTURES), pe lângă marca sa TARGET PARTNERS, și să evite astfel orice confuzie în percepția clienților săi.

38 Totuși, în împrejurările specifice ale speței, înregistrarea de către intervenientă a unei mărci pentru a preveni un risc de confuzie cu o altă marcă al cărei titular era deja și/sau pentru a proteja în acest cadru elementul comun al acestor mărci este, astfel cum susține în esență reclamanta, străin de funcțiile unei mărci, printre care funcția esențială de indicare a originii, și a contribuit mai degrabă la consolidarea și la protecția primei mărci a intervenientei, care era, atât înainte, cât și după depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate, singurul semn sub care aceasta din urmă își oferea serviciile.

39 În al doilea rând, reiese în mod clar din răspunsurile intervenientei la întrebările adresate în ședință că intenția care s-a aflat la originea depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate consta în consolidarea unei alte mărci, și anume TARGET PARTNERS, în măsura în care site-urile internet „www.targetventures.de” și „www.targetventures.com” nu au făcut altceva decât să trimită la site-ul internet principal al intervenientei.

40 Astfel, intervenienta a precizat că marca contestată fusese utilizată, la fel ca înainte de înregistrarea sa, pentru site-urile internet cu scopul de a trimite consumatorii interesați către site-ul său internet principal, intitulat „www.targetpartners.de” și pe care își oferă serviciile. Ea a precizat de asemenea că acesta era motivul principal al utilizării sale. Potrivit intervenientei, utilizând în numele de domeniu „targetventures.com” și „targetventures.de” un element distinctiv, și anume elementul „target”, cu un element descriptiv al serviciilor cu capital de risc, și anume elementul „ventures”, și făcând trimitere la site-ul principal al intervenientei, pe care își oferă serviciile sub marca TARGET PARTNERS, ea intenționa să arate publicului interesat că aceste servicii erau oferite și de Target Partners. Motivul înregistrării mărcii contestate ar fi fost, așadar, protejarea semnului TARGET utilizat în numele acestor două site-uri internet. Intervenienta a declarat de asemenea că a dorit să își extindă portofoliul de mărci.

41 Dat fiind, pe de o parte, că este cert că utilizarea semnului TARGET VENTURES a fost aceeași, atât înainte, cât și după depunerea cererii sale de înregistrare, și anume că era vorba despre trimiterea către site-ul internet principal al intervenientei, www.targetpartners.de, și, pe de altă parte, că se poate deduce din faptul că aceasta din urmă a explicat în ședință că protecția acestei utilizări era motivul principal al cererii de înregistrare a mărcii contestate, fără a comunica o altă utilizare concretă avută în vedere, trebuie să se considere că intervenienta a avut doar intenția de a continua să utilizeze această marcă în același mod ca înainte de depunerea cererii respective. Prin urmare, intervenienta a introdus cererea menționată nu în scopul de a participa în mod loial la concurență, ci cu intenția de a obține, eventual fără a viza un anumit terț, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci, în special funcția esențială de indicare a originii.

42 În al treilea rând, în ceea ce privește afirmația generală, care figurează la punctul 37 din decizia atacată, potrivit căreia nu este exclus ca intervenienta să fi depus marca contestată pentru că dorea să extindă utilizarea semnului TARGET VENTURES, ea este contrazisă nu numai de lipsa oricărei utilizări a acestui semn, alta decât cea care a avut loc deja înainte de depunerea cererii de înregistrare, ci și de declarațiile intervenientei în ședință privind motivul principal al utilizării semnului respectiv atât înainte, cât și după depunerea cererii menționate și de intenția sa la acel moment, precum și de împrejurarea că intervenienta a procedat astfel încât să fie identificată în rândul clienților exclusiv sub marca TARGET PARTNERS.

43 Astfel, reiese din răspunsul intervenientei la e-mailul din 7 iulie 2015 (a se vedea punctul 7 de mai sus) că aceasta intenționa să precizeze în mod clar clientului în discuție că nu ea era cea care organiza evenimentul publicitar, fără a menționa totuși că utiliza de asemenea numele TARGET VENTURES. Este de asemenea cert că intervenienta nu a propus niciodată serviciile sale utilizând în acest scop semnul TARGET VENTURES. Dimpotrivă, originea serviciilor oferite de intervenientă a fost întotdeauna identificată prin marca TARGET PARTNERS. Astfel, intervenienta a utilizat chiar și ulterior depunerii cererii de înregistrare acest nume, cu excluderea oricărui alt nume, în scopul propriei identificări în raport cu clienții săi.

44 În aceste împrejurări și în lipsa oricărui indiciu în această privință, camera de recurs a preconizat în mod eronat că intenția de a extinde utilizarea semnului TARGET VENTURES a putut motiva depunerea cererii de înregistrare a acestuia.

45 Prin urmare, motivele care stau la baza concluziei ce figurează la punctul 38 din decizia atacată sunt afectate de erori de drept și de fapt.

46 În al patrulea rând, astfel cum s-a statuat la punctele 27-29 de mai sus, deși intenția titularului mărcii contestate la momentul depunerii cererii sale de înregistrare este de a obține, chiar fără a viza un anumit terț, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci, examinarea cunoașterii prealabile de către acest titular a utilizării semnului în cauză de către un terț nu este o condiție *sine qua non* pentru a se putea reține reaua-credință a titularului respectiv. În aceste împrejurări, nici examinarea cronologiei evenimentelor, care se înscrie tocmai în analiza problemei dacă titularul mărcii cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască utilizarea acestei mărci de către un terț, nu mai este necesară. Totuși, în măsura în care a considerat în speță indispensabilă dovada cunoașterii, pozitive sau prezumate, de către intervenientă a utilizării semnului TARGET VENTURES de către reclamantă, camera de recurs ar fi trebuit să țină seama de toate elementele care caracterizează speța, printre care, *primo*, utilizarea acestui semn de către reclamantă în afara Uniunii și, *secundo*, cronologia evenimentelor.

47 *Primo*, din Hotărârea din 12 septembrie 2019, Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO (C-104/18 P, EU:C:2019:724, punctele 51, 52 și 55), rezultă că examinarea cunoașterii prealabile de către titularul mărcii contestate a utilizării acestui semn de către un terț nu trebuie să fie limitată la piața Uniunii. În special, Curtea a precizat la punctul 52 din această hotărâre că pot exista cazuri, străine ipotezei care a condus la pronunțarea Hotărârii din 11 iunie 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), în care cererea de înregistrare a unei mărci poate fi privită ca fiind introdusă cu rea-credință în pofida lipsei, în momentul depunerii acestei cereri, a utilizării de către un terț, pe piața internă, a unui semn identic sau similar pentru produse identice sau similare. Prin aprobarea analizei diviziei de anulare și prin restrângerea propriei examinări la cunoașterea de către intervenientă a utilizării de către reclamantă sau de către un terț a semnului TARGET VENTURES în cadrul activităților sale comerciale în Uniune, camera de recurs a aplicat acest factor, la punctele 23, 26, 30 și 31 din decizia atacată, în mod incomplet.

48 *Secundo*, trebuie să se constate că, în cadrul analizei sale, camera de recurs nu a luat nicidecum în considerare cronologia evenimentelor care au caracterizat prezenta cauză.

49 Rezultă din tot ceea ce precedă că primul motiv trebuie admis și că decizia atacată trebuie anulată, fără a fi necesară examinarea celui de al doilea motiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

50 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În speță, EUIPO și intervenienta au căzut în pretenții. Întrucât reclamanta a solicitat doar obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, se impune obligarea acestuia din urmă să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de reclamantă în procedura în fața Tribunalului.

51 În plus, reclamanta a solicitat obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedura administrativă în fața diviziei de anulare și în fața camerei de recurs a EUIPO. În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 190 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, cheltuielile necesare efectuate de părți în legătură cu procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs sunt considerate cheltuieli de judecată recuperabile. Situația cheltuielilor de judecată efectuate în legătură cu procedura care s-a aflat pe rolul diviziei de anulare este însă diferită. În consecință, cererea

reclamantei având ca obiect obligarea EUIPO la plata cheltuielilor aferente procedurii administrative nu poate fi admisă decât în ceea ce privește cheltuielile necesare efectuate în cadrul procedurii în fața camerei de recurs.

52 În aplicarea articolului 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, intervenienta va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia Camerei a doua de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 4 februarie 2019 (cauza R 1684/2017-2).

2) EUIPO suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Target Ventures Group Ltd, inclusiv cheltuielile efectuate de aceasta din urmă în fața camerei de recurs.

3) Target Partners GmbH suportă propriile cheltuieli de judecată.

Collins Kreuschitz Steinfatt

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 28 octombrie 2020.

Semnături